



Ignacio Martín Jiménez

L'aplicació dels postulats de la psicoanàlisi i la semiòtica a l'anàlisi textual cinematogràfica ha aconseguit una fructífera via d'interpretacions: González Requena, Martín Arias, Barthes, Biosca, Zunzunegui, Talens, Aristarco... han sabut explotar des d'aquesta perspectiva aquesta productiva via de penetració en el contingut simbòlic de la pel·lícula. En les seves anàlisis, però, han deixat de banda un gènere tan productor de simbolitzacions com la comèdia (¿per un malentès a priori segons el qual *no és un gènere que s'hagi d'agafar seriosament?*).

La comèdia clàssica s'articula a partir de l'encontre entre dos contraris, freqüentment l'home i la dona. I comença des del caos que aquesta confrontació inicialment insostenible (i per tant digna de riure) genera, des de la impossibilitat de mantenir un discurs sexual

assenyat i assumible, que només de confirmar les bases d'una compatibilitat, delimitat, els camps respectius i papers que han de desenvolupar home i dona, arribarà a ser articulable, sempre al final de la pel·lícula.

La dona i l'home de comèdia sorgeixen del caos, de la indefinició dels seus papers, i només en el darrer sospir s'ubiquen allà on es complementen mútuament (tot i que el feminisme integrista i delirant moltes vegades titlla aquesta interpre-



tació simbòlica del cine clàssic de simple "masclisme": no han entès res).

Passa a la seqüència del vagó del tren de *Con faldas y a lo loco*, allà on Dafne Joe manté aquest diàleg de dobles sentits amb Suggar: "*No vull que ningú sàpiga que som tan amigues./ -Amb sort es converteix en una festa sorpresa/ -Quina és la sorpresa?/ -Encara no...ha, ha...*" "*Amigues, a gust, sorpresa*"... paraules que despleguen el seu dual joc de sentits: erigides en la seva aplecció fàl·lica des de la masculinitat (Joe), tot i que sostinguts per una travestida feminitat que els amaga/guarda (Dafne). Com és lògic, però, aquest impune festival no admet una sana articulació simbòlica. I la seqüència esclata aleshores en un joc que en diríem excessiu, desbordantment gojós, espai des d'ara obertament d'allò hiperfemení: i tota casta de dones teixeixen aquest laberint de cuixes, gestos de dona, murmuris i fregaments, des del qual és impossible entendre's ni aconseguir dir res com a home.

A partir d'aquest moment (i el seu complementari: el fingiment d'hipermasculinització de l'al·lota davant el femení "milionari") cadascú haurà de trobar una posició simbòlica des de la qual sigui possible articular aquesta diferència sexual, cercar aquesta intercomplementarietat. És a dir, just el contrari del que propugna la nostra hegemònica cultura postmoderna, partidària de l'aniquilament d'una diferència tan imprescindible. ❖



Toni Curtis: ¿ Què hi ha a Florida?

Marilyn Monroe: Milionaris. Caramulls d'ells. A l'hivern emigren cap al sur. ¡Com els ocells!

*Con faldas y a lo loco*